

EEN VISCHVANGENDE ROEK.

Niet lang geleden deelde de heer S. MUHUIZEN van Sappemeer mij mede, dat hij een onwelkomen gast in zijn huis had gezien n. l. een kraai — zooals hij hem onder dien algemeenen naam noemde — die de goudvischjes uit zijn vijver haalde.

Dit voor mij geheel vreemde feit wekte mijn belangstelling; ik wilde daar meer van weten en verzocht daarom genoemden heer er eens goed op te letten en zoo mogelijk den dief te schieten om dan te zien welke soort het kon zijn, de *Corvus corone* of de *Corvus frugilegus*.

Het duurde dan ook niet lang, of de vreemde indringer werd mij welwillend ter hand gesteld, met de volgende mededeeling, die ik hier eenigszins gewijzigd laat volgen.

“Even als wel eens meer gebeurt, kwamen er vroeg in het voorjaar eenige roeken in onze tuinen nestelen, doch kozen, als een meer rustiger plek, den tuin van onzen buurman om daar in een groep dennenboomen hun nest te maken.

“Twee van die vogels hadden het vooral gemunt op onze jonge goudvischjes in den vijver. Om die te bemachtigen liepen zij zoo dicht mogelijk aan den kant van het water en haalden de vischjes, die zich mischien voor de koude min of meer in het kroosgewas trachten te beschutten, daar tusschen uit.

“Later, toen het weer warmer werd, zijn de vischjes waarschijnlijk vlugger geworden, althans de roeken liepen nu in het water en grepen tusschenbeide snel eenig kroosgewas er uit en haalden dit op den wal, om dan op hun gemak de vischjes er uit te zoeken.

“Dit gelukte echter niet altijd, doch dikwijls zag ik een met een vischje in den bek wegvliegen dat hij trouw aan zijn wijfje bezorgde, dat een eind verder op een tak zat en zoo het scheen voor spion speelde. Zoolang men hen niet stoorde, schenen ze nog al tamelijk op hun gemak te zijn; althans in het bijzijn van stal- of tuinknecht; maar nauwelijks hadden zij bemerkt dat men hen met een geweer bespiedde, of zij namen hunne maatregelen. Terwijl de eene liep te visschen, zat de andere altijd in de nabijheid op een boom en deed bij het zien van een verdacht voorwerp een waarschuwend geluid hooren; beiden vlogen dan dadelijk weg.

“Zonder geweer kon men in den beginne nog al dicht bij hen komen, doch later toonden zij zich bijzonder waakzaam, zoodat men hen op geen schot lengte meer kon naderen. Dit was des te opmerkelijker, daar ik nog geen schot op hen gelost had of zelfs niet eens had aangelegd! Zeer dikwijls heb ik het beproefd om hen langs omwegen te naderen, doch telkens vergeefs.

“Ten langen laatste gelukte het mij er een op het nest te betrappen en te schieten.

“Dit gebeurde s'morgens. Het mannetje, blijkbaar ontsteld door dit onverwacht verlies, maakte een groot misbaar, zoodat bijna geheel den dag een achttal roeken in den omtrek aanwezig waren en hun gekrijsch met het zijne mengden.

“Den volgenden dag was weer alles rustig, en een acht dagen later was het mannetje weer op nieuw gepaard en ging altijd met zijn visschers-bedrijf door, totdat ook een schot aan zijn leven een einde maakte.”

Tot zoover de heer M.

Ik heb er niets anders bij te voegen dan dat de vogel dien ik ontvangen heb, werkelijk een roek, *Corvus frugilegus*, bleek te zijn.

Deze is, zooals de meesten zullen weten, iets grooter dan de *C. corone*, heeft een zwarter glans — de andere is blauwachtig — en is des winters niet hier. Zij nestelen ook niet in gezelschap, zooals de kraai wel doet, doch meest bij enkele paren.¹

Sappemeer.

J. MOLENAAR.

¹ De vogel zal dus eene kraai (*C. corone*) geweest zijn. De roek toch is ranker dan de kraai, heeft een meer violetten weerschijs en nestelt gezellig, terwijl de kraai bij enkele paren leeft. Niet alle roeken vertrekken des winters. Wellicht heet in Gronin- gen “röck” wat elders “kraai” genoemd wordt, en omgekeerd. Red.